שמעיון ליה לר"ש. בפ' כל המנחות בחות מלה (לעיל סג.): **מוסר השמן.** אמרי' בפ' וחלו מנחות (לעיל עה.) מנחה הבאה מחצה חלות ומחצה רקיקין מביא לוג שמן ומולחו לחלות ורקיקין וחלות בולגן ומושח הרקיקין על פני כולן ושאר השמן מחזירו לחלות וגבי כולה רקיקין תניא לעיל מהכיא [שם] מושחן כמין כי ומותר השמן נאכל להכהנים: **רבי שמעון בן יהודה.** גבי מחצה חלות ומחצה רקיקין קאי: **מוסר השמן נאכל להכהנים.** כדין רקיקין הבאים בפני עצמן הלכך ממה נפשך מותר של רקיקין נאכל להכהנים: **כי קא מספקא ליה.** לגבר ממנחת יחיד שאינה באה בגבור דהיינו הך חמש ממנחות הנדבה דחינן בחות בגבור כדאמר לעיל (דף קד:) אין שאים מתנדבים עשרון אחד שהרי כתיב בה נפש[ב] אבל מנחת נסכים הבאה בגבור לא מספקא ליה דודאי (ג) ידע שלא נדרה: **שלו[ג] עשרוני' מאחד ועד ששים.** שיביא ששים מנחות בששים כלים בחד כלי חד עשרון ובחידך שיים ובחידך שלשה ובחידך [ד]ארבעה וכן עד] ששים: **שהם אלף ושמנה מאות ושלשים.** עשרונות ובכל כלי יאמר אם כזו נדרתי זו לנדרי ואם לאו תהא נדבה דממה נפשך חדא מיניהו נדר: **פירשתי.** עשרונות [ה]ופירשתי מאיזה מנחה מן החמש הממנחות ואיני יודע מאיזה מנחה פירשתי וכמה עשרונים פירשתי בה יביא חמש מנחות של ששים עשרונות: **במוסר להכנים חולין לעזרה.** ודכולי עלמא אסור לערב חובה בנדבה: **רבנן סברי מוסר להכנים חולין לעזרה.** הלכך יביא ששים עשרון בכלי אחד ויתנה אם כולן נדרתי כולן לחובתי ואם לאו מה שנדרתי יהא לחובתי והשאר חולין אבל השאר לנדבה לא מצי לאימוי דאסור לערב חובה בנדבה. ואי קשיא הכא נמי היכי קריב קומץ הא הוי קמא מן הקומץ חולין ועוד ממנה היכי משתרי והא לא איקמצ' קומץ שלם דקמא מן הקומץ הוי חולין תריץ כדתרצינן בהקומץ רבה (לעיל דף כד:) קומץ בדעתא דהכן תניא מילתא וכהן דעתו אקודש ולא אחולין: **ורבי סבר אסור להכנים חולין לעזרה.** הלכך לא מצי אימוי בכלי אחד ומתנה אבל יביא ששים מנחות מאחד ועד ששים בששים כלים ויאמר אותם שנדרתי יהו לחובתי והשאר נדבה. ואי קשיא לייתי ששים עשרונות בששים כלים ויאמר לפי חשבון שנדרתי יהא לנדרי והשאר נדבה הא לא קשיא דקביעות הממנה[ד] מילתא היא ולא מצי לאימוי בכלי אחד פחות ממה שקבע בו: **מוסר לערב חובה בנדבה.** הלכך מייתי ס' עשרונות ויאמר כפי מה שנדרתי יהו לחובתי והשאר לנדבה: **שני קמלים.** חד לחובה וחד לנדבה: ומשני **דקמץ.** בקומץ ראשון יהא חובה וכל היכא דמנו יהיה בקומץ אחרון תהא נדבה: דלמא

כרבי שמעון בן יהודה. ואם תאמר מאי סלקא דעתך דמקשה דקאמרינן לאי ממלה חלות ומנחה רקיקין מוחר השמן מחזירו לחלות הא לא אשכחן בפ' ואלו מנחות (לעיל עה.) רבי שמעון אומר ידע בכולה רקיקין דשאר השמן נאכל להכהנים וי"ל משום דרבנן דפליגי אדבי שמעון בן יהודה אתם סבירא להו במותר השמן מחזירו לחלות ואליבא דרבי שמעון קאמרי דהא קתני מנחה הבאה מחצה חלות ומחצה רקיקים ומאן שמעת ליה דאית ליה אלא סברא רבי שמעון: **שהן אלף ושמונה מאות ושלשים.** מילד קח בידך מאחד ועד ששים ולרף תחילתן לסופן עד האמצע כגון אחד וששים הם ס"א ששים וע"ב הם ס"א ושלש וע"א הם ס"א כן תמנה עד שלשים דשלשים ושלשים ואחד נמי הם ס"א ויעלה לך שלשים פעמים ס"א וכן טוכל למנות פרים דחג דעולין לשבעים כילד ז' וי"ג הם עשרים וכן ח' וי"ג הם עשרים וכן ט' וי"א הם כ' וי' הרי שבעים: **במותר** להכנים חולין לעזרה קמיפלגי. ולא מיתוקמא אלא כרבנן דאמרי לנמנה של ששים עשרון ששים לוגין דאי כרבי אליעזר בן יעקב דאמר אין לו אלא לוגה היכי מיתכשרה כיון דאיערב חולין בהדה הא אינה ראויה לנלגן משום דהוה ליה מיסר שמנה: **רבה אמר דבולי עלמא** וכו'. רבה גרסינן אף על פי שהוא אחר רב חסדא דרבא משני לקמן שינויא אחרינא: **דתלי** לה בדעת כהן. ואף על גב דבהקומץ רבה (לעיל דף כד:) לית ליה לאבי דבעתא דהכן תניא מילתא הכא מודה: אפשר

ומרקיקין וקא קמיץ מחלות ארקיקין ומרקיקין אחלות שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר [ו]אם קמץ ועלה בידו מאחד על שניהם יצא והא איכא מותר שמן דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר מותר השמן מחזירו לחלות כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל להכהנים ברבי שמעון בן יהודה דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון [ז]מושחן כמין כי ומותר השמן נאכל להכהנים **אמר ליה רב** כהנא לרב אשי והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאמר רבא [ח]א מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום כי קא מספקא ליה (סימן יחו"ד בגל"ל לבונ"ה בלו"ג מקמצ"ה) באה בגלל יחיד באה בגלל ציבור לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה לבונה לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה באה בלוג באה בשלשה לוגין לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה טעונה קמיצה שאינה טעונה קמיצה לא קא מספקא ליה: פירשתי מנחה של עשרונים: תנו רבנן פירשתי מנחה [ט] וקבעתי בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא מנחה של ששים עשרונים דברי חכמים רבי אומר [י]יביא מנחות של עשרונים מאחד ועד ששים שהן אלף ושמונה מאות ושלשים פירשתי [יא]ואיני יודע מה פירשתי ואי זו מהן פירשתי ואיני יודע כמה פירשתי יביא חמש מנחות של ששים ששים עשרונים שהן שלש מאות דברי חכמים רבי אומר יביא חמש מנחות של ששים עשרונים מאחד ועד ששים שהן תשעה אלפים ומאה וחמשים במאי קא מיפלגי אמר רב חסדא במותר להכנים חולין לעזרה קא מיפלגי רבי סבר [יב]אסור להכנים חולין לעזרה ורבנן סברי מותר להכנים חולין לעזרה רבא אמר דכולי עלמא [יג]אסור להכנים חולין לעזרה והכא במותר לערב חובה בנדבה קא מיפלגי רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה ורבי סבר אסור לערב חובה בנדבה אמר ליה אביי לרבא לרבנן דאמרי מותר לערב חובה בנדבה הא בעינן שני קמצים דקמיץ והדר קמיץ והא קא קמיץ מחובה אנדבה ומנדבה אחובה דתלי ליה [יד]בדעת כהן דאמר כל היכא דמטיא ידא דכהן השתא חובה ולבסוף נדבה ואקטורי היכי מקטר ליקטר נדבה ברישא דחובה היכי מקטר לה דלמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים [טו]ואמר מר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן ליקטר חובה ברישא דנדבה היכי מקטר לה ודלמא

ס' עשרון בכלי אחד. ויש בכלל המרובה המועט וסבירא ליה לתנא קמא קטן והביא גדול יצא ור' סבירא ליה דלא יצא ואיירי כגון דקבעם בכלי הילכך קאמר יביא מנחה של עשרונים בס' כלים מאחד ועד ס', בכלי אחד חד עשרון ובאחד שנים ובשלישי ג' וכן עד ס' דהשתא איזה שנדר הא איתיה לחוד בכליו. פירשתי ואיני יודע איזה מהם פירשתי דאינו יודע מאיזה מין של חמש מנחות ואינו יודע כמה עשרונים במנחה יביא מכל מין ס' בכלי אחד שהן עולין ג' מאות: ר"א מכל מין צריך להביא מאחד ועד ס'. ומין אחד מאחד ועד ס' עולין לאלף ושמונה מאות ושלשים אם תרצה לחשבם קח זה סימן בידך מכל חשבון שתרצה לחלקו כך. כגון אלו מאחד ועד ששים אמור ס' פעמים ס' ואל תחשוב אלא המחצית ל' פעמים ס' וכן חשוב מא' עד עשרה א' וב' הרי ג' הוסיף ד' הרי יו"ד הוסיף ה' הרי ט"ו. וכן עד עשרה יעלה התשבון ג"ה הרי הותירו ה' על חשבון העשרה. ועכשיו ראה ל' פעמים ס' הרי י"ח מאות ששים הם י' פעמים עשרה ולכל עשרה מותירים חמשה הרי שלשים וזהו אלף ושמונה מאות ושלשים: רבנן סברי מותר להכניס חולין לעזרה. וקא מייתי ס' לחוד בחד מנא ומתני ואמר הכי אם עשר נדרתי יהו הנעשר לחובתי והשאר יהיו חולין וקומץ קומץ אחד ואותו קומץ הוי לחובתו ואי מכניס כולהו ס' בעזרה לית לן בה. דמותר (לערב) [להכניס חולין] בעזרה ומה דמתערבי חובה בחולין לית לן בה דאי חולין כהנים אכלי להו כקדשים: ור' סבר אסור להכניס חולין בעזרה. והילכך מתני ואמר הכי אי עשר נדרתי יהו הנעשר שבכלי אחד לחובתי והשאר יהיו נדבה ואותן עשר הא הוו בכלי אחד בפני עצמו דאם נדר קטן איכא קטן ואי גדול איכא גדול: רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה. והכי מתני אי עשר נדרתי יהו עשר שבתוך אלו ס' לחובתי והשאר נדבה. ואי מתערבי כולהו ס' דהשתא אתערב חובה בנדבה לית לן בה דמותר לערב: ור' סבר דאסור לערב. ומשום הכי יביא מא' ועד ס' בס' כלים שלא יתערב חובה בנדבה: הא בעינן ב' קמצין. חד לחובתו וחד לנדבתו: דקמיץ והדר קמיץ ב' פעמים: והא קא קמיץ מחובה אנדבה כו'. דהא מתערבי אהדדי: דמטא ידא דכהן השתא. כלומר הקומץ שיקמוץ תחלה יהא חובה והאחד נדבה: דילמא כולה מנחה של ס' עשרון חובה דחיישינן דס' נדר וחסרו להו שירים דכיון דקא קמיץ לשום חובה ברישא הך דקא קמיץ לבסוף לשם נדבה לא צריך דדילמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים בין קמיצת חובה להקטרת חובה דקודם שהקטיר לשום חובה הקטיר קודם של נדבה ואשתכח דקא חסרו שירים שהרי חסרו אותו קומץ דמקטיר לשום נדבה והלכך היאך מצי הדר מקטיר לקומץ דחובה דאמר מר וכו': ליקטר דחובה ברישא ההוא קומץ דנדבה היכי מקטיר ליה [ט] דילמא כולה חובה היא. וכל שממנו לאישים השאר הרי הוא בבל תקטירו. והשתא ליכא למימר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה כיון דקמץ לשום חובה הקטיר מיד לשום חובה קודם דקמץ לשם נדבה ולא חסרו בין קמיצה להקטרה. וקא ס"ד דאפי' קמץ אותו קומץ דנדבה מקמי דלקטר קומץ דחובה ליכא למימר דחסרו להו שירים. דהואיל דאמר' דאותו חובה מקטיר ברישא כיון דאכתי קומץ לנדבה קאי בעיניה בשעת הקטרת קומץ דחובה אע"ג דמקמץ לא חשבינן כמאן דחסרו שירים: א"ל לעולם מקטר דחובה ברישא והכי אפשר ליה בתקנה כגון דמסיק אותו קומץ דנדבה לשום עצים ולא לשום קומץ דהשתא אי אמרת דשירים ניגוה לא עבר בבל תקטירו כדר' אליעזר כו': רבנן אית להו דר' אליעזר דאפשר לאסוקי לשום עצים דר' לית ליה דר' אליעזר ולהכי אמר דליתי מא' ועד ס' דקסבר ר' דהא דלא מייתי ס' לחודיהו בחד מנא לאו משום דלא יהא מותר לערב אלא משום דלא מצי מסיק השירים לשום עצים. ורבנן סברי דמסיק ומתני הכי אי כולה חובה הוי הך קומץ שני דנדבה ליהוי כעצים דעלמא ואי לא ליהוי לשום נדבה: אמר א' ס"ד כו'. א"כ דסבירא ליה לר' דמותר לערב אמאי קא מחייב לאייתויי מא' ועד ס' בבציר מהכי סגיא דאפשר דמייתי שיתין עשרונים בחד מנא וחד עשרון בחד מנא זוטא ומגבי להו כופף הכלי הגדול שבו ס' והכלי הקטן שבו האחד כדי שיהיו נוגעין סולתן במעט וקמיץ מן הגדול חד קומץ ומן הקטן חד קומץ ומתני ואמר הכי אי ס' נדרתי יהו אלו ס' לחובתי ואידך קומץ דקטן ושיריו יהיו לנדבה ואי עשר לחוד נדרתי יהו עשר מן ס' לחובתי והשאר יהו לנדבה והקומץ של כלי קטן שהוא נדבה יהא פוטר נמי על השאר דנדבה דיש בכלי גדול דהא נגעי פורתא אהדדי ולהא ליכא למיחש

מסורת הש"ס

א) [לעיל סג.], ב) לעיל עה., ג) [לעיל קד: זבחים פד.], ד) ל"ל ואיני יודע מאיזו מכן כו'. ל"ק, ה) [לעיל מח. פ: וש"נ], ו) [לעיל כד:], ז) לעיל ח. ט. [יומא מז:], ח) [ויקרא כז], ט) ל"ל של ס', י) גי' ל"ק, כ) ל"ל ופירשתי מנחה מן המנם כו'. ל"ק, ל) [ל"ל מנחת],

הגהות הב"ח

(א) גמרא מ"ר פירשתי מנחה של עשרונים וקבעתי בכלי אחד ואיני יודע: (ב) רש"י ד"ה כי קא מספקא ליה וכו' דוחלי נדרא שלא:

מוסף רש"י

מושחן. שלמים כמין כי. אות יווית ועשויה כמין ע"י"ת בספרכם גדול מאצבע (לעיל עד: בכתי"). **מתנדב אדם מנחת נסכים.** אלא שמן ויין בלא קרבן (לעיל קד:) ואפ"ג שלא אתמה מוהב מנחת אלא אלא הבאה בגלל זבח, היכא דפרים פרים (בבחים פד.). **אסור להכניס חולין לעזרה.** והרשיב, ובמיפלגי כי ירחק ממנו המקום וחבמת (זבחים יב) בריחוק מקום אתה וזבח ואי אתה זובח בקריבו מקום מולין אלך, והוא הדין לכל הבאה מולין בעזרה שאסור, אי נמי מדרבנן דלמא איכא דמזי ליה דעזבה בהן מנהג מולין כדיון וסבור קדשים הן הואיל ואיימיהו בעזרה ואמי לזולזי בקדשים (רשב"ם ב"ב פא:). **שירים שחסרו.** שנתמזרו מהן אין מקטירין. דתניא (מנחות דף ע.) מן המנחה פרט לשתפרה היא אי שחסר קומצה (יומא מז:).

שיטה מקובצת

גמ' ר"ד פירשתי מנחה של עשרונים וקבעתי: שם שהן אלף וכו' נ"ב אש"ל סימן: שם שהם תשעה אלפים וכו' נ"ב תמ"ח סימן: שם רבי סבר אסור להכניס נ"ב ע' תוס' לעיל דף פ ע"ב: רש"י ד"ה ר"ש בן יהודה כו' קאי דמותר השמן והד"א: ד"ה כי קא מספקא כו' לנדר ממנחת יחיד: בא"ד דהיינו הנך חמש מנחות הנדבה דאינן: ד"ה של עשרונים מאחד כו' ובאידך שלשה ובאידך וכו' וכן עד ששים: ד"ה פירשתי עשרונות כו' של ששים ששים עשרונות: ד"ה רבנן סברי כו' היכי משתריא דהא: ד"ה מותר לערב כו' הלכך מייתי ששים עשרונות בחד מנא ראמר כפי מה שנדרתי יהא לחובתי: תד"ה כו' ש בן יהודה כו' ומנא ידע דלמא הוי בכולה רקיקין דשאר השמן נאכל להכהנים:

רבינו גרשום

על רקיקין ומרקיקין אחלות דהא קמיץ ב' קמצין: א"ל ודאי מצי למקמץ מחלות לחודיהו ארקיקין דשמעי' ליה לר' שמעון בברייתא דאמר ודאי היכא דנדר מחצה חלות ומחצה רקיקין ומיתני להו בחד מנא וכי קמץ ועלה בידו מאחד על שניהן יצא אלמא דיכול לקמוץ מחלות ארקיקין ומרקיקין אחלות: והא איכא מותר שמן דאמרי' בפירקא דלעיל דשמטביא חלות ורקיקין נותן חצי לוג לחלות וחצי לוג לרקיקין וחלות טוענין בלילה ורקיקין אין טוענין אלא משיחה דבאמרי' מושחן כמין כי יוונו ומותר השמן שנשתייר מחצי לוג של רקיקין אותו מותר מחזירו לחלות והשתא כי מספקא ליה אי כולן רקיקין אמר אי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר היכי עביד מאותו מותר שמן דבעי להחזיר לחלות לאחר משיחת רקיקין דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר צריך להחזיר המותר לחלות. אי כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל להכהנים דלאחר שמושחן השירים נאכל להכנים. והשתא אי אכלי כהנים לשירים שמא מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר צריך להחזירו לחלות דלא למיכלה כהנים: א"ל (קי"ל) (ס"ל) כר"ש בן יהודה. דאמר דהיכא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין אין מחזיר המותר לחלות אלא נאכל לכהנים הילכך ממה נפשך נאכל להכנים: והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאיכא למימר במנחת נסכים נדר ולייתי מנחת נסכים ואמאי קא לא קא חשיב נמי הא ולייתו' מיני מנחות ואמאי קא אמר חמשתן ותו לא: דאמר רבא מתנדב אדם. דיכול להביא מנחת נסכים לחודיה בלא זבח והואיל דמצי למיתי איכא למיחש דהא נדר: א"ל להא ודאי ליכא לספוקי כי קא מספקא ליה דידע דמידי דבאה יחיד ולא באה צבור נדר דהיינו אחד מה' מנחות אבל נסכין דבאין נמי בצבור פשיטא ליה דלא נדר: ופשיטא ליה נמי דלא נדר מידי דבא בגלל זבח ולא מידי דלא טענן לבונה לא מידי דבעיא ג' לוגין שמן ולא מידי דלא טענן קמיצה דהיינו מנחת נסכים דכולה כליל ואית בה כל הני: פירשתי מנחה של עשרונים. דיודע איזו מנחה נדר אבל מספקא ליה כמה עשרונים נדר במנחה: יביא

ס' שירים בין קמיצה להקטרה. ולקמן [ו]אם קמץ ועלה בידו מאחד על שניהם יצא והא איכא מותר שמן דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר מותר השמן מחזירו לחלות אי כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל להכהנים ברבי שמעון בן יהודה דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון [ז]מושחן כמין כי ומותר השמן נאכל להכהנים **אמר ליה רב** כהנא לרב אשי והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאמר רבא [ח]א מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום כי קא מספקא ליה (סימן יחו"ד בגל"ל לבונ"ה בלו"ג מקמצ"ה) באה בגלל יחיד באה בגלל ציבור לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה לבונה לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה באה בלוג באה בשלשה לוגין לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה טעונה קמיצה שאינה טעונה קמיצה לא קא מספקא ליה: פירשתי מנחה של עשרונים: תנו רבנן פירשתי מנחה [ט] וקבעתי בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא מנחה של ששים עשרונים דברי חכמים רבי אומר [י]יביא מנחות של עשרונים מאחד ועד ששים שהן אלף ושמונה מאות ושלשים פירשתי [יא]ואיני יודע מה פירשתי ואי זו מהן פירשתי ואיני יודע כמה פירשתי יביא חמש מנחות של ששים ששים עשרונים שהן שלש מאות דברי חכמים רבי אומר יביא חמש מנחות של ששים עשרונים מאחד ועד ששים שהן תשעה אלפים ומאה וחמשים במאי קא מיפלגי אמר רב חסדא במותר להכנים חולין לעזרה קא מיפלגי רבי סבר [יב]אסור להכנים חולין לעזרה ורבנן סברי מותר להכנים חולין לעזרה רבא אמר דכולי עלמא [יג]אסור להכנים חולין לעזרה והכא במותר לערב חובה בנדבה קא מיפלגי רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה ורבי סבר אסור לערב חובה בנדבה אמר ליה אביי לרבא לרבנן דאמרי מותר לערב חובה בנדבה הא בעינן שני קמצים דקמיץ והדר קמיץ והא קא קמיץ מחובה אנדבה ומנדבה אחובה דתלי ליה [יד]בדעת כהן דאמר כל היכא דמטיא ידא דכהן השתא חובה ולבסוף נדבה ואקטורי היכי מקטר ליקטר נדבה ברישא דחובה היכי מקטר לה דלמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים [טו]ואמר מר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן ליקטר חובה ברישא דנדבה היכי מקטר לה ודלמא

ס' עשרון בכלי אחד. ויש בכלל המרובה המועט וסבירא ליה לתנא קמא קטן והביא גדול יצא ור' סבירא ליה דלא יצא ואיירי כגון דקבעם בכלי הילכך קאמר יביא מנחה של עשרונים בס' כלים מאחד ועד ס', בכלי אחד חד עשרון ובאחד שנים ובשלישי ג' וכן עד ס' דהשתא איזה שנדר הא איתיה לחוד בכליו. פירשתי ואיני יודע איזה מהם פירשתי דאינו יודע מאיזה מין של חמש מנחות ואינו יודע כמה עשרונים במנחה יביא מכל מין ס' בכלי אחד שהן עולין ג' מאות: ר"א מכל מין צריך להביא מאחד ועד ס'. ומין אחד מאחד ועד ס' עולין לאלף ושמונה מאות ושלשים אם תרצה לחשבם קח זה סימן בידך מכל חשבון שתרצה לחלקו כך. כגון אלו מאחד ועד ששים אמור ס' פעמים ס' ואל תחשוב אלא המחצית ל' פעמים ס' וכן חשוב מא' עד עשרה א' וב' הרי ג' הוסיף ג' הרי ו' הוסיף ד' הרי יו"ד הוסיף ה' הרי ט"ו. וכן עד עשרה יעלה התשבון ג"ה הרי הותירו ה' על חשבון העשרה. ועכשיו ראה ל' פעמים ס' הרי י"ח מאות ששים הם י' פעמים עשרה ולכל עשרה מותירים חמשה הרי שלשים וזהו אלף ושמונה מאות ושלשים: רבנן סברי מותר להכניס חולין לעזרה. וקא מייתי ס' לחוד בחד מנא ומתני ואמר הכי אם עשר נדרתי יהו הנעשר לחובתי והשאר יהיו חולין וקומץ קומץ אחד ואותו קומץ הוי לחובתו ואי מכניס כולהו ס' בעזרה לית לן בה. דמותר (לערב) [להכניס חולין] בעזרה ומה דמתערבי חובה בחולין לית לן בה דאי חולין כהנים אכלי להו כקדשים: ור' סבר אסור להכניס חולין בעזרה. והילכך מתני ואמר הכי אי עשר נדרתי יהו הנעשר שבכלי אחד לחובתי והשאר יהיו נדבה ואותן עשר הא הוו בכלי אחד בפני עצמו דאם נדר קטן איכא קטן ואי גדול איכא גדול: רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה. והכי מתני אי עשר נדרתי יהו עשר שבתוך אלו ס' לחובתי והשאר נדבה. ואי מתערבי כולהו ס' דהשתא אתערב חובה בנדבה לית לן בה דמותר לערב: ור' סבר דאסור לערב. ומשום הכי יביא מא' ועד ס' בס' כלים שלא יתערב חובה בנדבה: הא בעינן ב' קמצין. חד לחובתו וחד לנדבתו: דקמיץ והדר קמיץ ב' פעמים: והא קא קמיץ מחובה אנדבה כו'. דהא מתערבי אהדדי: דמטא ידא דכהן השתא. כלומר הקומץ שיקמוץ תחלה יהא חובה והאחד נדבה: דילמא כולה מנחה של ס' עשרון חובה דחיישינן דס' נדר וחסרו להו שירים דכיון דקא קמיץ לשום חובה ברישא הך דקא קמיץ לבסוף לשם נדבה לא צריך דדילמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים בין קמיצת חובה להקטרת חובה דקודם שהקטיר לשום חובה הקטיר קודם של נדבה ואשתכח דקא חסרו שירים שהרי חסרו אותו קומץ דמקטיר לשום נדבה והלכך היאך מצי הדר מקטיר לקומץ דחובה דאמר מר וכו': ליקטר דחובה ברישא ההוא קומץ דנדבה היכי מקטיר ליה [ט] דילמא כולה חובה היא. וכל שממנו לאישים השאר הרי הוא בבל תקטירו. והשתא ליכא למימר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה כיון דקמץ לשום חובה הקטיר מיד לשום חובה קודם דקמץ לשם נדבה ולא חסרו בין קמיצה להקטרה. וקא ס"ד דאפי' קמץ אותו קומץ דנדבה מקמי דלקטר קומץ דחובה ליכא למימר דחסרו להו שירים. דהואיל דאמר' דאותו חובה מקטיר ברישא כיון דאכתי קומץ לנדבה קאי בעיניה בשעת הקטרת קומץ דחובה אע"ג דמקמץ לא חשבינן כמאן דחסרו שירים: א"ל לעולם מקטר דחובה ברישא והכי אפשר ליה בתקנה כגון דמסיק אותו קומץ דנדבה לשום עצים ולא לשום קומץ דהשתא אי אמרת דשירים ניגוה לא עבר בבל תקטירו כדר' אליעזר כו': רבנן אית להו דר' אליעזר דאפשר לאסוקי לשום עצים דר' לית ליה דר' אליעזר ולהכי אמר דליתי מא' ועד ס' דקסבר ר' דהא דלא מייתי ס' לחודיהו בחד מנא לאו משום דלא יהא מותר לערב אלא משום דלא מצי מסיק השירים לשום עצים. ורבנן סברי דמסיק ומתני הכי אי כולה חובה הוי הך קומץ שני דנדבה ליהוי כעצים דעלמא ואי לא ליהוי לשום נדבה: אמר א' ס"ד כו'. א"כ דסבירא ליה לר' דמותר לערב אמאי קא מחייב לאייתויי מא' ועד ס' בבציר מהכי סגיא דאפשר דמייתי שיתין עשרונים בחד מנא וחד עשרון בחד מנא זוטא ומגבי להו כופף הכלי הגדול שבו ס' והכלי הקטן שבו האחד כדי שיהיו נוגעין סולתן במעט וקמיץ מן הגדול חד קומץ ומן הקטן חד קומץ ומתני ואמר הכי אי ס' נדרתי יהו אלו ס' לחובתי ואידך קומץ דקטן ושיריו יהיו לנדבה ואי עשר לחוד נדרתי יהו עשר מן ס' לחובתי והשאר יהו לנדבה והקומץ של כלי קטן שהוא נדבה יהא פוטר נמי על השאר דנדבה דיש בכלי גדול דהא נגעי פורתא אהדדי ולהא ליכא למיחש

ו) שיך לע"ב.

אפשר דמייתי שיתין בחד מנא ומגע להו וקמיץ. תימה והא תניא בהקומץ רבה (לעיל כד.) והריס ממנו בקומצו מן המחובר שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ ומשמע התם כגון דחק קפיף בקנא מע"ג דעריב מעילאי ואין לחלק בין עשרון אחד לכמה עשרונות דהא על כרחיך הא דקתמר' הכא ומגע להו וקמץ למה לי דמגע להו אי לאו משום דבחיב והיו המחבתיך ממנו נפקא יש לנו למעט שני עשרונות בשני כלים יכול דחדא מנחה ניתנה בתרוייהו מע"ג דנגעי כמו עשרון אחד בשני כלים ולריך לפרש שני כלים דהכא כעריבה של תרנגולים דהתם ומע"ג דמפסקן מחיצתה הא נוגע ומ"ת דבכולה שמעתא משמע דלא אפשר לא לערב חובה בנדבה אבל חובה בחובה משמע דשרי ומ"כ לרבי יאמר אם שנים עשרונים נדרתי הרי עלי עדיין עשרון א' ואם פחות מס' נדרתי הרי עלי עדיין כל מה שחיסרתי מס' ועוד עשרון אחד יותר ומייתי שיתין בחד מנא וחד בחד מנא ומגע להו וקמיץ מהאי וקמיץ מהאי דסיון אבל בהרי זו אי אפשר לערב ויש לומר כדאמינן לעיל בפרק התודה (דף פא.). התודה אמרה טוב אשר לא תדור ואת אמרת ליקו ולינדר לכתחילה ואין לנו לעשות כאן תקנה ע"י הרי עלי אבל בהרי זו אי אפשר לומר לייתי שיתין בחד מנא וחד בחד מנא ומגע להו וקמיץ להו מעשרון אנדבה דבשנים דהא [6] כי כלל חובה מערב' בנדבה הוק ליה חיסר שמנה ומיהה שמנה: **לא יפחות משני** גזירין. ודווקא כי אמר עליה אבל כי אמר עך מייתי גזיר אחד כדאיתא בשקלים (דף יא.): **לא יפחות מן** הקומץ. במסכת שקלים בפרק שנים עשר שופרות (דף יא.) פליגי אי לשיעור יד בעלים אי לשיעור יד כהן: **המעלה את** הקומץ בחוץ חייב.

והכא כללא הוי מעלה קומץ בפנים דהקטרה מעלייתא היא והלכך לא תשיב להו בשיתא כך פירש בקונטרס וא"ת ומי סתם לן תנא כר' אליעזר דבפרק בתרא דזבחים (דף קי.) ומייתי ליה לעיל בסוף פרק קמא (דף יב:) דרבנן מחייבי בכזית בחוץ וי"ל דקומץ דנקט לאו לאפוקי כזית אלא לאפוקי מאידך דרבי אליעזר דאמר בשני בזיכי לבונה עד שיקריב שני קמצים ולפירוש זה לא מיירי בקומץ דסולת: **והא איכא** עולה. וא"ת והא איכא שמן למ"ד בפרק כל התדיר (זבחים לא.): דכליל וי"ל כיון דאיכא שמן דאכלי כהנים לא פסיקא ליה ועוד קשיא והא איכא עצים דאפי' לרבי דאמר טעון קמיצה הכל קרב כמפורש בהקומץ רבה (לעיל כ.):

ודילמא

לכך נתכוונתי: **גמ'** [1]תנו רבנן [2]קרבן מלמד שמתנדבין עצים וכמה שני גזירין וכן הוא אומר [4]והגורלות הפלנו על קרבן העצים רבי אומר עצים קרבן הם טעונין מלח וטעונין הגשה אמר רבא ולדברי [3]רבי עצים טעונין קמיצה אמר רב פפא לדברי רבי עצים צריכין עצים: לבונה לא יפחות מן הקומץ: מנלן דכתיב [5]והרים ממנו בקומצו מסלת המנחה ושמנה ואת כל הלבונה מקיש לבונה להרמה דמנחה מה הרמה דמנחה קומץ אף לבונה נמי קומץ: ת"ר [6]הרי עלי למזבח יביא לבונה שאין לך דבר שקרב לגבי מזבח אלא לבונה פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא מכל דבר שקרב למזבח ותו ליכא והא איכא [7]עולה איכא עורה לכהנים והא איכא עולת העוף איכא

מוראה

כל כך עד שיודע בעצמו שלעולם לא לכך נתכוון: **גמ' קרבן.** נפש כי תקריב קרבן מנחה (ויקרא ב): **וכן הוא אומר.** דעשים מקרבן ומיקרבו קרבן: **וטעונין הגשה.** בקרן דרומית מערבית כתנחה: **עצים טעונים קמיצה.** שמרסקן לעצים דקין עד שנוטל מהם מלא קומצו: **עצים.** שהתנדב אדם טעונים עצים לסיקן בעצי הקדש כשאר קרבנות: **מנלן.** דסתם הקטרה הוי קומץ: **פירשתי.** אחד מאותן הקריבין כולם למזבח ואיני יודע איזה מהם פירשתי. וקא [6] פלקא דעתן דודאי מדנחית למיינא דעתיה [נמי] אמידי לית ליה [7] ביה היתר שייריס לכהנים ואע"ג דאינו נקטר כולו [7]כמין עולת העוף ומנחת נסכים והילכך יביא מכולן אבל איכא דאמר הרי עלי למזבח סתם משמע דבר שנקטר [8] היינו לבונה: **ותו ליכא.** ואמילתא קמייתא קאי דאין לך דבר הקרב כולו למזבח אלא לבונה:

מורלה

ודלמא כולה חובה היא וכל [6] שהוא ממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו אמר ר' יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום עצים וכרבי אליעזר [3]דתניא רבי אליעזר אומר [6] [1]לריח ניחוח אי אתה מעלה [8]אבל אתה מעלה לשום עצים אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי ודלמא דכולי עלמא מותר לערב חובה בנדבה והכא בדרבי אליעזר קא מיפלגי דרבנן אית להו דרבי אליעזר ורבי לית ליה דרבי אליעזר אמר ליה אי סלקא דעתך לרבי מותר לערב חובה בנדבה ודרבי אליעזר לית ליה אפשר דמייתי שיתין בחד מנא וחד בחד מנא ומגע להו וקמיץ רבא אמר דכולי עלמא מותר לערב חובה בנדבה ודכולי עלמא אית להו דרבי אליעזר והכא בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן קא מיפלגי [3]דתנן אפי' מנחה של ס' עשרון נותן לה ס' לוג רבי אליעזר בן יעקב אומר אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה שנאמר [2]למנחה ולוג שמן רבנן סברי [3] [7][כרבנן] דאמרי ס' לוג וכל חד וחד עשרון לוגה קא שקיל ורבי סבר כר' אליעזר בן יעקב דאמר אין לה אלא לוגה ולא ידעינן אי חדא מנחה היא דסגי לה בחד לוג אי שתי מנחות נינהו דבעינן שני לוגין רב אשי אמר בקטן והביא גדול קמיפלגי רבנן סברי קטן והביא גדול יצא ורבי סבר לא יצא והא איפלגו בה חדא זמנא [3]דתנן [2]קטן והביא גדול יצא רבי אומר לא יצא צריכא דאי איתמר בהא בהא קא אמרי רבנן משום דאידי ואידי קומץ הוא אבל התם דקא נפישי אימורין אימא מודו ליה לרבי ואי איתמר בההיא בההיא קאמר רבי אבל בהא אימא מודי להו לרבנן צריכא [1](סימן עצי"ם זה"ב יי"ן עול"ה תוד"ה שו"ר): **מתני'** [2]הרי עלי [1]עצים לא יפחות משני גזירין לבונה לא יפחות מקומץ [8]חמשה קמצים הם [7]האומר עלי לבונה לא יפחות מקומץ המנדב מנחה יביא עמה קומץ לבונה המעלה [8]את הקומץ בחוץ חייב שני בזיכין [1]טעונין שני קמצים הרי עלי זהב לא יפחות מדינר זהב [2]כסף לא יפחות מדינר [3]כסף נחשת לא יפחות ממעה כסף [8]פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יהא מביא עד שיאמר לא יפחות מכזית [6]בעי חד לוג: **קטן והביא גדול.** וזה לא נמי לא נדר אלא שלשה עשרונות ומייתי חמשה לגדול יצא ולא בעי אתנויי מידי: **קטן והביא גדול.** שור קטן עלי והביא גדול: **אידי ואידי.** בין מנחה גדולה ובין מנחה קטנה חד קומץ מקריב: אימורין דגדול נפיקי מדקטן ואיכא למימר לא הכי נדר בההוא קאמר לא יצא דקאמר אלא בהא בהא אמר

מוראה ונוצה והאיכא נסכים לשיתין אזלי והאיכא מנחת נסכים כיון דאיכא מנחה דאכלי כהנים מינה לא פסיקא ליה: הרי עלי זהב לא יפחות מדינר זהב: ודלמא [א]נסכא [ב]אמר ר' אלעזר [ג]דאמר מטבע ודלמא פריטי אמר רב פפא פריטי דדהבא לא עבדי אינשי: בסף לא יפחות מדינר: ודלמא [ד]נסכא א"ר אלעזר [ה]דאמר מטבע [ו]ודלמא פריטי אמר רב ששת באתרא דלא סגו פריטי דכספא: נחושת לא יפחות ממעה כסף: [ז]תניא רבי אליעזר בן יעקב אומר לא יפחות מצינורא קטנה של נחשת למאי חזיא אמר אביי שמחטטין בה [ח] פתילות ומקנחין בה גרות: [ט]ברזל תניא אחרים אומרים [י] לא יפחות מכליה עורב וכמה אמר רב יוסף אמה על אמה איבא דאמרי [יא]לא יפחות מאמה על אמה למאי חזיא אמר רב יוסף [יב]לכליה עורב: **מתני'** [יג]הרי עלי יין לא יפחות משלשה לוגין [יד] שמן לא יפחות מלוג רבי אומר שלשה לוגין [טו]פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא כיום מרובה: **גמ'** ת"ר [יז]אזרח מלמד שמתנדבין יין וכמה שלשה לוגין ומנין שאם רצה להוסיף יוסיף תלמוד לומר יהיה יכול יפחות תלמוד לומר בכה: שמן לא יפחות מן הלוג רבי אומר שלשה לוגין: [יח]במאי קא מיפלגי אמרוה רבנן קמיה דרב פפא בדרון מינה ומינה בדרון מינה ואוקים באתרה קא מיפלגי [יט]רבנן סברי דון מינה ומינה מה מנחה מתנדבין אף שמן נמי מתנדבין ומינה מה מנחה בלוג אף שמן בלוג ורבי סבר [כ]דון מינה ואוקי באתרה מה מנחה מתנדבין אף שמן נמי מתנדבין ואוקי באתרה בנסכים מה נסכים שלשת לוגין אף שמן נמי שלשת לוגין אמר [כא]להו רב פפא אי ממנחה גמר לה רבי דכולי עלמא לא פליגי דון מינה ומינה אלא רבי מאזרח גמיר לה אמר ליה רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא ומי מצית אמרת הכי והתניא קרבן למלמד שמתנדבין שמן וכמה שלשת לוגין מאן שמעת ליה דאמר שלשת לוגין רבי וקא מייתי לה מקרבן א"ל [כב]אי תניא תניא: פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא כיום מרובה: תנא [כג]כיום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת: **מתני'** [כד]הרי עלי עולה יביא כבש ר' אלעזר בן עזריה אומר יביא תור או בן יונה [כה]פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה פירשתי [כו]יביא פר ועגל מן הבהמה ואיני יודע מה פירשתי יביא פר ועגל איל שעיר גדי וטלה פירשתי ואיני יודע מה פירשתי

מוסיף

ודילמא נסכא. נראה דנסכא פחות מדיגר דמטפי לא קשיא ליה דאזלינן בתר הפחות כדקאמר (לעיל דף קד:) הרי עלי עשרונות יביא שנים אבל טפי לא הרי עלי עולה יביא תור או בן יונה וכן כולם [ט] ובפ' בתרא דכתובות [ד] (דף קי:) ובנבא בתרא (דף קפה:) אמר כתוב בו כסף מגביהו דיגר ופריך ואימא נסכא ובכל דוכתא קיי"ל דיד בעל השטר על התחתונה ובמס' שקלים (דף יא) אמרינן הרי עלי זהב יביא דיגר זהב אמר ר' אלעזר והוא שהזכיר צורה אבל לא הזכיר צורה מביא אפילו ליטורא משמע דליטורא פחותה מדיגר והיינו נסכא כדי לעשות ליטורא וקשיא מהא דאמרינן בהגוזל [ט] בתרא (נ"ק דף לו:) נסכא ונבדליהו זוזי ומשמע דזוזא פחות מנסכא וי"ל דהתם [ה] זוזי פשיטי דהוא שמיני שבלורי ואע"ג דנקט זוזי סתם הכי נמי תנן בפ' אע"פ (כתובות דף סה:) כלים של חמשים זוז ומפרש בגמ' חמשין זוזי פשיטי ובפרק היסן (סוטה דף כב:) אמר כזוזא מלעיל כאיסתירא מלתמא וקיים לן איסתירא פלגא דזוזא אלא הוא זוזא הוא זוזי פשיטי דארבע מנייהו קיימי [י] באיסתירא בתרא דלא סגי פריטי דכספא הכא וגבנו פשוט (נ"א קפה:) משני הכי ותימה דבפ' בתרא דכתובות (דף קי:) אמרי' פריטי דכספא לא עבדי אינשי ועוד קשיא דבגבו פשוט (נ"א שם). אמרי' מגביהו דיגר ובכתובות (דף קי:) קתני מגביהו ליה כל מה שירלה וי"ל דפריטי דהכא ובגבו פשוט [כ] לאו דווקא והכי פריך ואימא פריטי כלומר פונדיונים או מעות איסרים [כא] כי התם בכתובות ומשני בתרא דלא סגי וכתובו' פריך ואימא פרוטות ממש ואע"ג דקתני מגביהו ליה כל מה שירלה לא משמע ליה שיוכל להגבותו פרוטות מדלא קתני מגביהו פרוטות שהוא הגרוש שבכל המטבעות: **שמוחטין בה את הפתילות.** לאו של מעורה דמלקחיים אית להן (לא [כב]) [כג] שאר גרות שהיו במקדש כדתנן בתמיד (דף ל) ובפ"ק דסנהדרין (דף יד:) דאמרי' אפי' ליטורא קטנה של הקדש לריכה עשרה בני אדם לפדותה לא כמו שפי' שם בקונטרס שטווין בה זהב אלא כי הכא שמוחטין בה את הפתילות [כד] דאסכן ליטורא לתתן (כלים פ"ט מ"ו) כוס שבלע את הליטורא [כה]: **בליה** עורב. פירש בקונטרס מסמרות מדין מוחזין בראש גג ההיכל לכלות העורבים אלא יפנו עליו ובמקום אחר פירש כמין טבלא מדה זקופה על לידה וחדודה לאחוץ כמו סכין ובערוך ערך כל פי' שעשו לורה להבריח בה העופות מגג היכל כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים וקרא אותה כליה עורב ועוד פירש בערוך מקדש ראשון שהיתה כליה עורב שרויה בו לא היו לריכין כליה עורב אלא היו עופות פורחין עליו אבל במקדש שני שלא היתה קדושתו כקדושת ראשון הולרכו לכליה עורב ובפ' (ד) שני דמועד קטן (דף ט.) לא משמע כן גבי בית שעשה שלמה דאכלו ביום"כ דקאמר איבעי ליה לשיורי אחמת כליה עורב משמע שהיה שם כליה עורב ושמת תחלה עשה כליה עורב שלא היה יודע אחרי כן בסראה קדושתו שמנו: **אי תניא תניא.** ולעולה כאן בדון מינה פליגי וה"ג אית ליה לרב פפא בפ' כל התדיר (זבחים דף לא.) [כו] ובפ' כל שעה (פסחים דף לג.) והא דלא קאמר הכי בפ' כל המנחות בחוט מלה (מנחות סב:) דיחוס בעלמא הוא: **רבי אלעזר בן עזריה אומר יביא תור או בן יונה.** בגמ' אמרי' דל"פ דמר כי אתריה ואע"פ שהיו רגילין לקנות קרבנות בירושלים כדאמרי' (ב"מ כו.) מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה ואמרו (כריתות ח:) מעשה ומעדו קיינים ברבעתיים מ"מ דעת המודר לפי מה שרואה בעיר: **פירשתי** מן הבהמה כו'. ה"ג יביא פר ועגל ואיל שעיר גדי וטלה ויש ספרים דלא כתיב שעיר ועל כרחין גרסי' ליה דלקתני גבי שלמים שעירה:

מוסיף

[א] ב"ב דף קפה: מתוכות קי:, הקומ"ז זז, [ג] [ד] ד"ה אמר ר' אלעזר מאלי כפסטו ב. ע"ש, [ה] [ו] [ז] ב"ב דף ל.: [ח] לעיל דף קד: ע"ש, [ט] [י] ב"ק דף לו.: [יא] ע"ש, [יב] [יג] [יד] [טו] [יז] [יח] [יט] [כ] [כא] [כב] [כג] [כד] [כה] [כו] [כז] [כח] [כט] [ל] [לא] [לב] [לג] [לד] [לה] [לו] [לז] [לח] [לט] [מ] [מא] [מב] [מג] [מד] [מה] [מו] [מז] [מח] [מט] [נ] [נא] [נב] [נג] [נד] [נה] [נו] [נז] [נח] [נט] [ס] [סא] [סב] [סג] [סד] [סה] [סו] [סז] [סח] [סט] [ע] [עא] [עב] [עג] [עד] [עה] [עו] [עז] [עח] [עט] [פ] [פא] [פב] [פג] [פד] [פה] [פו] [פז] [פח] [פט] [צ] [צא] [צב] [צג] [צד] [צה] [צו] [צז] [צח] [צט] [ק] [קא] [קב] [קג] [קד] [קה] [קו] [קז] [קח] [קט] [ר] [רא] [רב] [רג] [רד] [רה] [רו] [רז] [רח] [רט] [ש] [שא] [שב] [שג] [שד] [שה] [שו] [שז] [שח] [שט] [ת] [תא] [תב] [תג] [תד] [תה] [תו] [תז] [תח] [תט] [י] [יא] [יב] [יג] [יד] [טו] [יז] [יח] [יט] [כ] [כא] [כב] [כג] [כד] [כה] [כו] [כז] [כח] [כט] [ל] [לא] [לב] [לג] [לד] [לה] [לו] [לז] [לח] [לט] [מ] [מא] [מב] [מג] [מד] [מה] [מו] [מז] [מח] [מט] [נ] [נא] [נב] [נג] [נד] [נה] [נו] [נז] [נח] [נט] [ס] [סא] [סב] [סג] [סד] [סה] [סו] [סז] [סח] [סט] [ע] [עא] [עב] [עג] [עד] [עה] [עו] [עז] [עח] [עט] [פ] [פא] [פב] [פג] [פד] [פה] [פו] [פז] [פח] [פט] [צ] [צא] [צב] [צג] [צד] [צה] [צו] [צז] [צח] [צט] [ק] [קא] [קב] [קג] [קד] [קה] [קו] [קז] [קח] [קט] [ר] [רא] [רב] [רג] [רד] [רה] [רו] [רז] [רח] [רט] [ש] [שא] [שב] [שג] [שד] [שה] [שו] [שז] [שח] [שט] [ת] [תא] [תב] [תג] [תד] [תה] [תו] [תז] [תח] [תט]

תורה אור השלם

1. כָּל הָאֲזֹרָה יַעֲשֶׂה כָּבָה אֵת אֵלֶּה לְהַקְרִיב אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: במדבר טו יג

הגהות הב"ח

(א) גמ' שמתנעון בה את התפילות ומקנחין בה הגרות: (ב) שם מנין אחרים אומרים: האומר עלי ברזל לא יפחות: (ג) רש"י ד"ה ומנין מ"ר יביא כו' דעולה ליכא: (ד) תד"ה ודלמא מ"ר ובפ' בתרא דכתובות נמי אמר כתוב בו כסף כל מה שירצה לזה מגביהו ובב"ב פ' גבו פשוט דף קסה ע"ב אמר כסף אין פחות מדינר כסף ופריך ואימא נסכא: (ה) בא"ד וי"ל דהתם איירי בזוזי: (ו) ד"ה בליה כו'. ובפ"ק דמו"ק:

גליון הש"ם

גמ' ואיני יודע מה פירשתי יביא פר. עי' בעורוך לנר ר"ה י מ"ל ד"ה כן נקר: תוס' ד"ה אי וכו' ובפ' בל שעה. ע"ש דפריך ר"פ כן לרי א"ל ד"ה אלדרבה אינו כלל"ל לי"ב כל ועי' בתוס' בפסחים סט ולעיל מד ע"ל וכ"ע:

לעזי רש"י

פלט"א. מטיל מתכת. ממוקיר"ר [מוקיי"ר]. למחוט (נר).

רבינו גרשום

משום דנחשת שוה מעה כסף נפיש שיעוריה מכולהו: ואיני יודע מה פירשתי. אי זה מין או כמה מכל מין ומין: יביא מכל מין עד שיאמר לא לכך נתכונתי. כלומר דיביא מן הזהב עד שיאמר מעולם לא הייתי עשיר כל כך שיוכל לידור כל כך מזהב וכן יביא מכסף וכן מנחשת עד שיאמר לא לכך נתכונתי: קרבן. אדם כי יקריב מכם קרבן: שמתנדב עצים. דאיקרבו נמי קרבן וקסבר תנא קמא דאותן גזירין קריבין להכשיר הקרבנות על המערכה. ור' לא אמר ב' גזירין וקאמר דנקטירן בפני עצמן ולא להכשיר האברים שעל המערכה ולא קא יהיב בהו שיעורא כמה לייתי אבל מלא קומצו יקטיר וטענה הגשה ומלח כשאר קרבנות. ושירי אותן עצים לכהנים: להרמה. היינו קומץ: יש לישנא אחרת בקצת ספרים: ת"ר הרי עלי לשמדה יבא: שסחם הקדש למזבח: לבונה. כלומר אם אמר סתם הרי עלי מירי דקרב למזבח יביא לבונה שסתמא למזבח דמי שנתנדב ומקדיש סתם דבר הקרב למזבח יביא לבונה דזהו דבר שכולו קרב למזבח ואין ממנו לכהנים: פירשתי. יודע אני שפירשתי להביא דבר שקרב כולו למזבח שאין בו שירים לכהנים דאין ממנו נאכל לכהנים אבל איני יודע מאיזה דבר יביא מכל דבר שקרב כולו למזבח. דאין כהנים אוכלין ממנו כגון עולה ולבונה ומנחת נסכים דכולו למזבח. ומכל הני אין כהנים אוכלים הימנו. והאי כולו דהכא לא דמי להאי כולו דלעיל דהאי כולו דלעיל לא איירי אלא בלבונה לחודה והאי כולו דהכא היינו לבונה ועולה כמאן דקתני: ומתבנן אמילתא קמא דקתני שאין לך דבר שקרב כולו למזבח אלא לבונה ותו ליכא מידי דקרב למזבח כולו: והא איכא עולה. אית מינה עורה לכהנים: ג) לשיתין אזלי. ובעינן מידי דליהוי קרב על המזבח ממש. והא דאמרן בפירקין דלעיל מביא יין ומצלפו על גבי המזבח שמואל אמרה: מנחת נסכים. דאותה מנחה כולה כליל: כיון דאיכא שאר מנחות דאכלי כהנים מנייהו השירים: הלכך לא פסיקא ליה. לא פסיק ואמר מנחת נסכים דלא אמר שום מידי דאיכא באותה מין שנאכל לכהנים ולהכי ליכא לספוקא במנחת נסכים: ודלמא פריטי מטבע קטנה של זהב. פריטי כעין טריסות: ציצורא פלך של נחשת שראשו כפוף ועשוי לשות בו זהב: מוחטין. מקנחין בו גרות כשהשמן והפתילה כולה כלה: מכולי עורב. לוח של ברזל שהוא אמה על אמה ומלא כולו מסמרין ומשימין אותו בראש גג המקדש והגג משופע למעלה כעין כובע ושם בראשו היה עושה כליא עורב שמכלה העורב שלא ינוח שם שלא יטנף הגג: שמן פחות לא יפחות מן הלוג. ודלא כר' עקיבא בפירקין דלעיל: פירשתי ואיני יודע מה פירשתי אי יין או שמן ואיני יודע נמי כמה לוגין: כיום מרובה. מכל אחד ואחד משמן ומיין. מפרש בגמ' האי כיום מרובה: הרי עולה סתם יביא כבש. דזהו פחות שבכל הקרבנות. ומפרש בגמרא דלא פליגי: יביא פר ועגל דאיכא למימר עגל נדר ואיכא למימר פר נדר ומוקמינן לה כר': מן הבהמה. דיודע אני שפרשתי אחד מקרבנות בהמה. וגדיא. דאיכא לספוקי אי זכר אי נקבה נדר מבהמה: הרי עלי שור סתם יביא פר שהוא שוה בין פר ונסכיו מנה: בחמש. סלעים: שור במנה. אם פירש להביא שור שוה מנה יביא שור שהוא עצמו יהא שוה מנה כמו שאמר וכן כולהו במפרש קאמר: שור במנה. היכא דנדר להביא שור במנה והביא שנים במנה לא יצא. וקא ס"ד דהיכא דאמר שור סתם דאמרי' דחייב להביא הוא ונסכיו במנה אם הביא שנים במנה יצא אבל לכתחילה לא ליעבד: אזדח. יעשה ככה דכתיב בסוף פרשת נסכים אחר דפירש כולהו נסכים: מלמד שמתנדבין יין לחוד. ולהכי לפנינו מניה יין ולא שמן דבההיא פרשת נסכים משתעי בנסכים דיין לחוד בלא שום מנחה. אבל בשמן לחוד בלא מנחה לא משתעי כלל: שמן סתם דון מינה דמנחה מה מנחה שמתנדבין אותה בפני עצמה בלא זבח אף שמן נמי מתנדב בפני עצמו בלא שום מנחה: מה מנחה בלוג. דמנחה סגי לה בחד לוג שמן. שמן הבא בפ"ע נמי סגי בלוג: בנסכים דשמן דומיא בנסכים דיין: אלא ר' דאמר ג' לוגין מאזרח גמר לה מיין דקא מייתיגן ליה מאזרח מהתם גמר ר' דכי היכי דמתנדבין יין הכי נמי שמן וכי היכי דיין ג' לוגין: ומי מצית אמרת דמאזרח גמר והתניא כי יקריב מכם קרבן ומהכא גמיר: אי תניא דמקרבן גמר. תניא: כיום טוב הראשון של חג שחל בשבת. דהוו י"ג פרים וי"ד כבשים וב' אלים (ושעיר) וב' מוספיו ב' מוספיו של שבת. וכשיעור נסכים של כל אלו יביא:

[כא] ע"ש שיין לדף קו ע"ב.

מז א מיי' פ"ג מהל' ערכין הלכה י:
יז ב מיי' שם הלכה ט:
יח ב מיי' שם הלכה י:
יט ד ה ו מיי' שם הלכה ט:
כ ז ח ט מיי' פי"ו מהל' מעה"ק הל' טו:
כא י מיי' פי"ז שם הלכה ג:
כב כ מיי' שם הל' ט:

מוסף רש"י

איכא מוראה ונוצה. דלא קרינבי בגמזה (לעיל עד:) שאין נתנין על המזבח אלא אלא מקנחין בה גרות: שם מאן שמעת כו' לוגין דבי ר' יוסף מייתי לה מקרבן וכו'. וצ"ב עי' בתוס' לקמן דף קו ע"ב בסוף הדף. שם במשנה פירשתי מן הבקר. ב"ב עי' תוס' בכורות דף ס ע"ב ותו' זבחים דף עא ע"א: רש"י ד"ה נסכא חתיכה גדולה של זהב: ד"ה מחטטין צ"ל מוחטין. מפליק: בא"ד ובלע"ז מוקאר הס"ד: ד"ה דון מינה שמן דבא: ד"ה ואוקי כו' הבא בפני עצמו הוי כנסכים דומיא דיין וכל המתנדב סתם שמן לנסכים מכוון דומיא דיין הס"ד: ד"ה מאזרח כו' ודון מינה ומינה דכל הנסכים ג' לוגין: ד"ה קרבן כו' לה הס"ד דמה"ד שחל להיות בשבת דהוו י"ג פרים וי"ד כבשים וב' תמידין וב' דמוסף יבא לבונה שבתא דהוו י"ג פרים וי"ד כבשים וב' אלים (ושעיר א') הס"ד ואח"כ מה"ד (גמ') יביא כבש וכו': ד"ה יביא כו' הזכרים גדולים וקטנים דהיינו פר ועגל: תד"ה ודלמא כו'. ובבבא בתרא אמרינן וכו'. נ"ב עיין תוס' שם דף קס"ח ע"ב: בא"ד באיסתירא הס"ד ואח"כ מה"ד באתרא דלא סגי: שם קתני מגבהו לזה מה שירצה: ד"ה שמוחטין כו' דמלקחיים היה להן אלא שאר גרות: בא"ד את הפתילות ואשכחן צנורא כדפי' הקונטרס דתנן כוש שבלע את הצנורא: ד"ה כליה עורב כו'

שיטה מקובצת

גמ' והאיכא נסכים נסכים לשיתין אזלי: שם למאי חזיא אמר אביי שמוחטין בה פתילות ומקנחין בה גרות: שם מאן שמעת כו' לוגין דבי ר' יוסף מייתי לה מקרבן: שם מאן דמנחה